

Отъ много години насамъ той живѣеше самъ съ жена си, баба Вѣла. Единъ синъ му бѣха убили въ войната, една дъщеря му се бѣше поминала като млада булка. Остана му единъ синъ, за когото казваше, че билъ началникъ на банка въ единъ далеченъ градъ. И кой знай защо, тоя му синъ не идваше да го споходи. Вжъщи баба Вѣла показваше на гоститѣ си фотографиитѣ, които синътъ изпращаше — най-напредъ като годеникъ съ годеницата си, после като младоженецъ съ млада булка, пребулена съ бѣло було и съ голѣма китка цвѣте въ ржце. Фотографиитѣ отъ година на година се увеличаваха, явиха се на тѣхъ едно, две и три деца, а синътъ все не си дохождаше. Тогазъ баба Вѣла, която до сега бѣше приказвала само за живия си синъ, за да задуши скръбта си за умрѣлитѣ, намразваше като смъртенъ врагъ снаха си, тази безсърдечна чужда жена, която бѣше отнела сина ѝ, както смъртта бѣше отнела другитѣ ѝ деца. По цѣли дни тя вече не излизаше отъ кжщи, ставаше като болна, не ядѣше, не спѣше. И нѣмаше вече сълзи да плаче, само седѣше, поклащаше глава и гледаше въ една точка, каточе виждаше нѣщо. Виждаше сина си Радушa, когото убиха въ чужда земя, и Яна, която каточе отъ други свѣтъ гледаше къмъ нея и ѝ се усмихваше, хубава и румена, каквато бѣше като млада булка.

Ето какво, бързо като свѣткавица, бѣше ми-